

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Hij, die zegt, dat kleine kinderen gedoopt moeten worden, verloochent de barmhartigheid van Christus en doet Zijne verzoening, en ook de kracht Zijner verlossing te niet. Wee denzulken, want zij zijn in gevaar van dood, hei en een eindelooze wroeging. Moroni.

DE BERGREDE.

Kort voor den tijd dat de Twaalven verordineerd werden, hield Jezus eene merkwaardige redevoering, welke, naar aanleiding van de plaats waar zij gehouden is geworden, bekend geworden is onder den naam van „De Bergrede“. Mattheus geeft een uitgebreid verslag er van, dat drie hoofdstukken van het eerste Evangelie inneemt (Matt. 5, 6 en 7); Lukas geeft een beknopter overzicht (Lukas 6 : 20—49). Het verschil van omstandigheden in de beide verslagen is van minder belang, het is de Bergrede zelf, waaraan wij tot eigen voordeel onze aandacht kunnen schenken. Lukas voert in verschillende gedeelten van zijn geschriften vele van de waardevolle lessen in, gegeven als onderdeelen van de Bergrede, terwijl deze in het Evangelie, geschreven door Mattheus, als een onafgebroken verslag voorkomen. Sommige deelen van deze veelomvattende redevoering waren nadrukkelijk tot de discipelen gericht, die tot het Apostelschap waren of zouden geroepen worden, en als gevolg daarvan afstand hadden te doen van al hun aardsche belangen, om zich geheel aan het werk der bediening te kunnen wijden; andere gedeelten waren en zijn van algemeene toepassing.

Jezus had den berg beklommen, waarschijnlijk met het doel om te ontkomen aan de menigte, die hem in of naar de steden wilde dringen, (Matt. 4 : 23—25; lees deze verzen in verbinding met 5 : 1; zie ook Lukas 6 : 17—19). De discipelen vergaderden zich rondom Hem en daar zat Hij en leerde hen.

De Zaligsprekingen.

De openingswoorden zijn rijk aan zegening, en de eerste afdeling van de redevoering is gewijd aan eene uitlegging van datgene, waarop „werkelijk gezegend zijn“ berust; bovendien was de les eenvoudig en ondubbelzinnig bij bepaalde toepassing, aan elk van de gezegenden vermelding en beloning verzekerende door het genieten van conditiën, welke direct in tegenstelling waren met die, waaronder zij geleiden hadden. De zegeningen, in al hun bijzonderheden bij deze gelegenheid door den Heere

uitgesproken, zijn in de literatuur van lateren tijd bekend geworden als de Zaligsprekingen. De armen van geest zullen rijk gemaakt worden als rechtmatige erfgenamen van het Koninkrijk der hemelen; de treurenden zullen vertroost worden, want zij zullen het goddelijk doel van hun verdriet zien, en zij zullen wederom vereenigd worden met hunne geliefden, van wie zij beroofd zijn geworden; de zachtmoedigen, die liever onrecht verdragen, dan door twist hun ziel op het spel te zetten, zullen het aardrijk beërven; zij die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, zullen in rijke overvloed verzadigd worden; zij die barmhartigheid betoonen, zullen met barmhartigheid geoordeeld worden; de reinen van hart zullen in God's tegenwoordigheid toegelaten worden; de vredestichters, welke trachten zichzelf en hunne medemenschen buiten strijd te houden, zullen onder God's kinderen gerekend worden; zij die vervolging verduren voor de zaak der gerechtigheid, zullen de rijkdommen van het Eeuwige Koninkrijk beërven. Tot de discipelen sprak de Heere persoonlijk, zeggende: „Zalig zijt gij als u de menschen smaden en vervolgen, en ligende alle kwaad tegen u spreken om Mijnentwil. Verblijdt en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen; want alzóó hebben zij vervolgd de Profeten die vóór u geweest zijn.” (Matth. 5 : 11 en 12).

Het is klaarblijkelijk, dat de speciale zegeningen en het geluk daarin vervat, alleen in hunne volheid verwezenlijkt zullen worden na het graf, alhoewel de vreugde, welke verkregen wordt door bewust te zijn oprecht te leven, zelfs in deze wereld eene zalige veldoering schenkt. Een belangrijk punt in deze schoone toelichting van den waren gezegenden toestand, is het stilzwijgend verschil tusschen plezier en geluk. Louter plezier in zijn volmaaksten vorm is nog vergankelijk; geluk is blijvend, want bij de herinnering ervan is de vreugde hernieuwd. Het zuivere geluk is geen aardsche bezitting; de beloofde „volheid van vreugde” ligt achter dood en opstanding. Terwijl de mensch in deze sterfelijken toestand verkeert, heeft hij behoefte aan sommige van de wereldsche dingen; hij moet voedsel, kleeding en dekking hebben en bovendien kan er nog een rechtvaardig verlangen bestaan naar de gemakken van opvoeding, de zegeningen der vooruitgaande beschaving en de dingen welke bevorderlijk zijn aan verheffing en veredeling; toch zijn al deze dingen slechts hulpmiddelen tot uitvoering.

De Zaligsprekingen zijn op de plichten van het sterfelijk leven gericht, als een voorbereiding voor een grooter nog toekomstig bestaan. In het Koninkrijk der hemelen, tweemaal genoemd in dit gedeelte van 's Heeren redevoering, worden ware rijkdommen en onfeilbaar geluk gevonden. Het Koninkrijk der hemelen was de alles-omvattende tekst van deze wonder-schoone predikatie; de middelen om het Koninkrijk te kunnen bereiken en de glories van het eeuwige burgerschap daarin, zijn de hoofpunten van deze verhandeling.

Waardigheid en verantwoordelijkheid in de bediening.

Vervolgens ging de Meester voort om diegenen in 't bijzonder rechtstreeks te onderrichten, op wie, als Zijn gemachtigde vertegenwoordigers, de verantwoordelijkheid der bediening zou overgaan. „Gij zijt het zout der aarde”, zeide Hij. Zout behoedt voor bederf; en als zoodanig is het

reeds sedert zeer oude tijden van practisch nut geweest. Zout is beschreven als een noodzakelijke toevoeging, onder de Mozaische wet, voor iedere vleeschelijke offerande (Lev. 2 : 13; vergelijk Ezra 6 : 9; Ezech. 43 : 24). Lang voor den tijd van Christus werd het gebruik van zout beschouwd als een symbool van getrouwheid, gastvrijheid en van overeenkomst. Om van nut te zijn moet zout zuiver wezen; als zout voor bederf bewaren zal, moet het inderdaad zout zijn, en niet het product van chemische samenstelling of van aardsche vermenging, waarbij het zoutgehalte of „de smaak” verloren is gegaan; en, als waardeloos goed, zou het alleen geschikt zijn om weggeworpen te worden. Tegen zulk eene verandering van geloof, tegen zulke vermenging met valsche redeneering, zoogenaamde wijsbegeerte, werden de discipelen nadrukkelijk gewaarschuwd. Dan, het beeld veranderende, vergeleek Jezus hen bij het licht der wereld, en drukte hen de plicht op het gemoed om hun licht voor de menschen te laten schijnen, en wel in die mate dat het zou zijn als eene stad, gebouwd boven op eenen berg, die in alle richtingen gezien kan worden, een stad, die niet verborgen kan zijn. Van welk nut zou eenbrandende kaars zijn, indien zij verborgen was onder eene tobbe of korenmaat? „Laat uw licht alzóó schijnen voor de menschen,” zeide Hij, „dat zij uwe goede werken mogen zien, en uwen Vader die in de hemelen is, verheerlijken.”

Opdat zij niet dwalen zouden met betrekking tot het verband, waarin de oude wet tot het Evangelie des Koninkrijks, hetwelk Hij verklaarde, stond, verzekerde Jezus hen, dat Hij niet gekomen was om de wet te ontbinden, noch om de leeringen en voorzeggingen van de Profeten te niet te doen, maar om hen te vervullen en datgene daar te stellen, waarvoor de ontwikkelingen van voorbijgegangene eeuwen slechts voorbereidend werk waren geweest. Van het Evangelie kan gezegd worden, dat het de Mozaische wet te niet doet op dezelfde wijze als het zaad te niet gaat in den groei van den nieuwen plant, alleen zooals de knop vergaat bij het uitkomen van de prachtige, volle, welriekende bloemen, alleen zooals kindsheid en jeugd voor altijd voorbijgaan, om plaats te maken voor de rijpere jaren. Niet één jota noch één tittel van de wet zou voorbijgaan. Een meer krachtadiger verklaring dan de laatste, kon haast niet bedacht worden; de jota of yod, en de tittel, waren kleine letterteekens in de Hebreuwsche taal; tot juister begrip kunnen wij hen beschouwen als van gelijke waarde te zijn als de punt boven een „i” of als het kruisstreepje van een „t”: met de eerste, de jota staat het Engelsche woord „iota”, dat kleinigheid beteekent, in verband. Zelfs het minste gebod kon niet overtreden worden zonder straf; doch de discipelen werden vermaand om acht te geven, dat hun onderhouding der geboden niet op dezelfde wijze zou geschieden als dit met de Schriftgeleerden en de Farizeërs het geval was, wier naleving slechts den vorm van uitwendige ceremoniën had aangenomen, en aan wie de kenmerken van oprechte toewijding ontbraken: want hen werd verzekerd, dat bij zulk eene onoprechte wijze van handelen, zij „geenszins in het Koninkrijk der hemelen konden ingaan.”

De Wet vervangen door het Evangelie.

Het volgend gedeelte der Bergrede handelt over de superioriteit van

het Evangelie van Christus boven de wet van Mozes en toont in bijzondere gevallen het contrast in de vereischten der twee aan. Waar de wet van Mozes doodslag verbiedt en in eene rechtvaardige straf voor die misdaad voorziet, daar leerde Christus, dat als iemand aanleiding gaf tot toorn, waarvan mogelijk gewelddaad of zelfs moord het gevolg was, hij doodzonde gedaan had. Het boosaardig gebruik van een beleedigende scheldnaam, zooals „Raka“, maakte iemand onderworpen aan de straf van den grooten Raad, en een ander een dwaas te noemen, bracht iemand „in gevaar van het helsche vuur“. Deze verachtelijke benamingen werden in dien tijd voor bijzonder schandelijk gehouden en werden daarom met een bepaald hatelijk oogmerk gegeven. De hand van den moordenaar wordt gedreverd door de haat in zijn hart. De wet voorziet in vergelding voor de daad, het Evangelie tast de booze drift in haar begin aan. Om op dit beginsel meer nadruk te leggen, toonde de Meester aan dat door eene stoffelijke offerande voor haat niet verzoend kon worden; en dat, wanneer iemand kwam om op het altaar te offeren en hij zich herinnerde dat hij in vijandschap was met zijn broeder, hij eerst tot hem moest gaan en met hem verzoenen, zelfs al zou zulk eene houding de voortgang van de ceremonie in den weg staan, wat volgens het oordeel van de priesters als een bijzonder schandelijk incident beschouwd werd. Oneenigheden en twisten zoude: zonder uitstel in orde gebracht moeten worden.

De wet verbood de vreeselijke zonde van overspel; Christus zeide dat de zonde begon bij den wellustigen blik, de zinnelijke gedachte, en Hij voegde er aan toe, dat het beter was om blind te worden dan met een boos oog te zien; beter was het om een hand te verliezen dan er misdaden mede te bedrijven. Sprekende over het onderwerp der echtscheiding, waaromtrent groote laksheid heerschte in die dagen, verklaarde Jezus dat, tenzij in geval van het hoogst ernstige misdrijf van het ontrouw worden aan de huwelijksgelofte, geen man zijn vrouw kan verlaten zonder zelf een misdadiger te worden, omdat hij veroorzaakt dat zij, wederom huwende terwijl zij geen wettig gescheiden vrouw is, overspel bedrijft, en dit eveneens het geval is met den man, die in dien toestand met haar gehuwd is.

Vanouds was het verboden geweest om te zweren of eeden te doen; dan alleer bij plechtig verbond voor den Heere; doch in de bedeeling van het Evangelie verbood de Heere het zweren gansch en al; en op de snodheid van lichtzinnig eeden doen werd door Hem gewezen. Eene grievende zonde was en is het inderdaad om bij den hemel te zweren, omdat hij den troon van God is; of bij de aarde, welke Zijne schepping is en door Hem Zijn voetbank genoemd wordt; of bij Jeruzalem, dat door hen die zwoeren als de stad van den grooten Koning beschouwd werd; of bij iemands eigen hoofd, welke een gedeelte is van het lichaam, dat door Gol geschapen werd. Betamelijkheid in spreken, beslistheid en eenvoud zouden tezamen gaan, met vermindering van aanvullende woorden, heiligschennis en eeden.

Vanouds was het beginsel der wedervergelding gehuldigd geworden, waarbij iemand die onrecht was aangedaan, eene straf kon eischen of opleggen van denzelfden aard als het misdrijf. Op die wijzer werd een oog

geëischt voor een oog, een tand voor een tand, een leven voor een leven. (Ex. 21 : 23—25; Lev. 24 : 17—22; Deut. 19 : 21). In tegenstelling daarmede leerde Christus dat een mensch liever moest lijden dan onrecht doen, onder zekere betrekkelijke omstandigheden zelfs met de grootste mate van gelatenheid. Zijn krachtige illustraties — dat wanneer iemand op den rechterwang geslagen wordt, hij ook den andere zou toekeeren; dat indien iemand bij wettig proces een andermans rok zou nemen, hem door den verliezer ook den mantel gelaten zou worden; dat indien iemand in dienstbaarheid gedwongen zou worden een anders last een mijl ver te dragen, hij gewillig zou moeten zijn om twee mijlen te gaan; dat iemand genegen moest zijn om te geven en op verzoek te leenen — waren niet gegeven, om uitgelegd te worden alsof zij verachtelijke dienstbaarheid aan onrechtvaardige eischen geboden, en evenmin om het beginsel van zelfverdediging teniet te doen. Deze instructies waren in de eerste plaats tot de Apostelen gericht, welke openlijk tot het werk des Koninkrijks zouden worden toegewijd met opzijetting van alle andere belangen. In hunne bediening zou het beter zijn stoffelijk verlies, hoon en smaad te lijden onder de handen van goddelooze verdrukkers, dan een verergering van den toestand te veroorzaken en het werk te hinderen door tegenstand en bestrijding. Op hen zouden in het bijzonder de Zaligsprekingen van toepassing zijn: „Zalig zijn de zachtmoedigen, de vreedzamen, en zij die vervolgd worden om der gerechtigheid wil.

Vanouds was gezegd geworden: „Gij zult uwen naaste liefhebben en uwen vijand zult gij haten”; doch de Heere leerde nu: „Hebt uw vijanden lief, zegent ze die u vervloeken, doet wél dengenen die u haten, en bidt voor degenen die u geweld doen en die u vervolgen.” Dit was een nieuwe leerstelling. Nooit tevoren was van Israël verlangd geworden om zijne vijanden lief te hebben. Voor vriendschap voor vijanden was geen plaats gevonden geworden in het Mozaïsche wetboek; wel was het volk opgegroeid in de gewoonte om de vijanden van Israël als de vijanden van God te beschouwen; en nu verlangde Jezus, dat aan dezulken verdraagzaamheid, barmhartigheid en zelfs liefde bewezen zou worden! Hij voegde aan dit vereischte een uitlegging toe — door die houding aan te nemen, door Hem geleerd, zouden zij kinderen van God kunnen worden, gelijk aan hunnen Hemelschen Vader, al naarmate van hunne gehoorzaamheid; want de Vader is welwillend, lankmoedig en verdraagzaam, Zijn zon doende opgaan over boosen en goeden en regen zendende voor het onderhoud zoowel van rechtvaardigen als onrechtvaardigen. En verder, welke voortreffelijkheid heeft de man, die alleen geeft wanneer hij ontvangt, die alleen hen erkent welke hem met achtung groeten, die alleen liefheeft wanneer hij geliefd wordt? Zelfs de tollenaars handelden zoo. Van de discipelen van Christus werd veel meer verwacht. De vermaning, welke dit gedeelte van de Bergrede besluit, is een krachtdadig en veelomvattend begrip van al het voorgaande: „*Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, die in de hemelen is, volmaakt is.*”

Oprechtheid van doel.

In betrekking tot het geven van aalmoezen, waarschuwde de Meester tegen ijdel vertoon en huichelachtig gedoe. Aan de behoeftigen te geven

is prijzenswaardig, doch te geven met het doel om den lof der menschen te oogsten, is volslagen huichelarij. Het opzichtig geven van een aalmoes aan een bedelaar, het laten klinken van de offerande in de schatkist des tempels, alleen om van de menschen gezien te worden, en soortgelijk vertoon van voorgewende vrijgevigheid, werden in Christus' tijd onder zekere klassen als heel fatsoenlijk geacht; en dezelfde geest openbaart zich in onzen tijd. Sommigen zijn er nu, die hun eigen loftrumpet afsteken, misschien door de kolommen der pers of door andere middelen van publiciteit, om de aandacht op hunne gave te vestigen, zoodat zij bij de menschen in aanzien zullen komen — om politieke gunst te winnen, om zaken of invloed uit te breiden, wat in hunne oogen van meer waarde is dan hetgeen zij gaven. Met logische scherpte betoogde de Meester, dat zulke gevers hun loon alreeds weg hadden; zij hadden verkregen, waarnaar zij haakten; wat kunnen zulke menschen meer eischen of redelijkerwijze verwachten? „Maar”, zeide de Heere, „als gij aalmoes doet, zoo laat uw linkerhand niet weten wat uw rechter doet, opdat uw aalmoes in 't verborgen zij; en uw Vader, die in 't verborgen ziet, Die zal het u in 't openbaar vergelden.”

In dezelfde geest bestreed de Prediker schijnheilige gebeden — het opzeggen van gebeden in plaatsen des gebeds. Er waren er velen, die de publieke plaatsen bezochten, in de synagogen kwamen en zelfs op de hoeken der straten stonden, opdat zij gehoord en gezien zouden worden door de menschen, wanneer zij hunne gebeden opzegden. Zij verzekerden zich van de publiciteit welke zij zochten; wat konden zij meer verwachten? „Voorwaar Ik zeg u, dat zij hun loon weg hebben.” Hij, die in waarheid bidden wil, zooveel mogelijk bidden zooals Christus bad, in werkelijke gemeenschap met God bidden, tot Wien het gebed gericht is, zal naar stilte, afzondering en eenzaamheid zoeken; indien de gelegenheid dit zal toelaten, zal hij in zijn binnenkamer gaan en de deur sluiten, zoodat niemand hem lastig kan vallen; daar kan hij inderdaad bidden, indien de geest van bidden in zijn hart is. En dit was de manier, welke door den Heere werd aanbevolen. Woordenrijke smeekingen, waarin herhalingen ruimschoots voorkwamen, zooals bij de heidenen in gebruik waren, die meenden dat hunne afgoden behagen schiepter in hun lange spreken, werden verboden.

Het is goed te weten, dat het gebed niet uit woordenn behoeft samengesteld te zijn, woorden die kunnen falen weer te geven wat iemand verlangt te zeggen, woorden die zoo dikwijls ongerijmdheden inhouden, woorden welke geen dieper bron hebben dan de lichamelijke spreekorganen, woorden die gesproken kunnen worden om menschelijk gehoor te streelen. De stommen kunnen bidden, en dan nog wel met de wel-sprekendheid, die in den hemel gebruikelijk is. 't Gebed is samengesteld uit de opwellingen des harte en de rechtvaardige verlangens der ziel, uit smeeking, gegrond op werkelijke behoefte, op verslagenheid en oprechte begeerte. Indien er een mensch leeft, die nimmer werkelijk gebeden heeft, dan is die mensch een wezen, dat een uitzondering maakt op den regel van het goddelijke in de menschelijke natuur, een vreemdeling in

de familie der kinderen Gods. 't Gebed heeft ten doel den smeekeling te verheffen. God zonder onze gebeden zal God blijven; doch wij, zonder het gebed, kunnen niet toege'aten worden in het Koninkrijk van God.

Jesus the Christ.

(Slot volgt.)

Alles moet gedaan worden met gebruik van den naam „Jezus Christus”.

Door Apostel CHARLES W. PENROSE.

Alles wat in deze Kerk geschied, moet in den naam van Jezus Christus gedaan worden: zoo is ons geboden geworden. Deze Kerk wordt de „Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen” genoemd. Deze naam werd door openbaring en gebod gegeven. Het is niet louter de Kerk des menschen; en hoewel de mensch van God geroepen is om daaraan zijne krachten te besteden, en een voorname plaats daarin te vervullen, en grooten invloed uit te oefenen, om haar op te bouwen, zijn wij slechts voor Hem, ons Levend Hoofd, zelfs Jezus Christus, daarin werkzaam. Wij hebben alles in Zijnen Naam te volbrengen. Toen Petrus het instrument in Gods hand was, tot de wondervolle genezing van den kreupelen man aan de poort des tempels, zeide hij: „Zilver of goud heb ik niet, maar wat ik heb, dat geef ik u: in den naam van Jezus Christus van Nazareth, sta op en wandel”; en de man stond op en wandelde. En zoo zal het zijn met deze Kerk, welke door Jezus Christus is opgericht in deze de laatste dagen. Elke moeilijkheid, die haar in den weg treedt, zal haar niet verhinderen te overwinnen.

Wat dier naam betreft: het is de naam van Jezus Christus die we zouden gebruiken. Ik zal een vers of twee uit Leer en Verbonden voorlezen van de achttiende afdeeling. Er zijn een aantal andere afdeelingen die dezelfde gedachte naar voren brengen, doch ik zal den tijd daarvoor niet nemen. Ik zal met het een-en-twintigste vers beginnen:

„Neemt den naam van Christus op u, en spreekt de waarheid met ernst, En zoovelen als zich bekeeren, en in Mijnen naam, welke Jezus Christus is, gedoopt worden, en tot het einde volharden, dezelve zullen zalig worden.

„Daarom, alle menschen moeten den naam, welke van den Vader gegeven is, op zich nemen, want in dien naam zullen zij ten laatsten dage geroepen worden.

„Daarom, indien zij den naam niet kennen, waarmede zij geroepen worden, zoo kunnen zij geen plaats in het Koninkrijk Mijns Vaders hebben.”

Er kan door sommigen gedacht worden, dat hier niets nieuws in is; dat is er ook niet, maar er zijn velen van ons die in de gewoonte vervallen zijn om slechts in den naam van Jezus te handelen, en ik bemerk soms, wanneer de menschen de zegen over hun voedsel vragen, zij dit op een eigenaardige haastige wijze doen, en eindigen door te zeggen „in Jezus naam, Amen.” Als sommigen een vergadering eindigen zijn ze haastig in het gebed, of dankzegging, en besluiten zij met „in Jezus

naam. Amen." Er zijn heden vele menschen in de wereld die „Jezus" heeten. Ik las kort geleden in een nieuwsblad, van een moordenaar, wiens eerste naam Jezus was, en die zijn eigen kind gekruisigd had. Hij was een fanatiek mensch, een krankzinnige. Ook heb ik op mijn reizen opgemerkt, dat in vele vreemde landen boven de deuren van menschen die kroegen of drankhuizen houden, den naam van Jezus zoo of zo staat. Wij moeten evenwel den naam van Christus op ons nemen, en ge zult bevinden, indien ge de Parel van Groote Waarde wilt lezen, in de openbaring van God tot Enoch en tot Mozes 52, 57, dat daar in het bijzonder uiteengezet wordt, dat Jezus Christus de naam is van „den rechtvaardigen Rechter, die komen zal", en dat Hij de geliefde des Vaders is, de Eerstgeborene des Vaders; Hij is de geliefde Zoon, en als er gesproken wordt van het toekomstig verschijnen in het vleesch, wordt Hij „den Eeniggeboren Zoon" genoemd. God's Eeniggeboren Zoon is Jezus Christus — Jezus, de Zaligmaker, Christus de Gezalfde. De twee namen gaan tezamen, behooren bij elkander. Jezus Christus heeft gezegd, dat aldus den naam van den Vader gegeven is, en wij hebben dien naam te bezigen.

Als we doopen, doen we dat in den naam van Jezus Christus: „Gemaakt zijnde van Jezus Christus, doop ik u," enz. Zoo ook als we den zegen bidden over het heilig sacrament, het brood en het water, vragen wij den Vader, in den naam Zijns Zoons Jezus Christus, het brood en het water te zegenen. Alzoo, mijne broederen, wanneer eenige ordinantie wordt verricht van het „Huis des Heeren", moet het gedaan worden met gebruik van den naam Jezus Christus.

Wees niet bevreesd den naam Christus eerbiediglijk te noemen. Hij gebruikt hem voortdurend. Wij kunnen het in het Boek van Mormon lezen. De Kerk was de Kerk van Christus, en in de laatste dagen zal ook de Kerk met dien naam genoemd worden. Misschien zult ge denken, dat het een zaak van minder gewicht is. Misschien is dat zoo voor u; doch in mijne ondervindingen heb ik geleerd, vanaf mijn begin als lidmaat van deze Kerk, dat er kracht in dezen naam gevonden wordt. „In Mijnen Naam zullen zij duivelen uitwerpen, met nieuwe tongen zullen zij spreken", enzovoorts. Er schuilt een kracht in dien naam Jezus Christus. Booze geesten beven op het hooren van dien naam. Zij erkennen dien. Maar als wij, op gevoellooze wijze, den naam Jezus gebruiken, en geen Christus daarbij aanhalen, weet ik niet of dat zooveel kracht of invloed zou uitoefenen. De Heere kan in genade met ons verzuim onze bedoeling aanvaarden, maar daar moeten wij niet op rekenen. Laat ons doen wat van ons gevraagd is, en bedienen op de wijze zooals ons door Jezus Christus gezegd werd, hoe we dat moeten doen. Ik zal den tijd niet nemen om van andere afdeelingen te lezen, die hetzelfde onderwerp behandelen, doch al de openbaringen in dit boek, (Leer en Verbonden) aan den Profeet of aan anderen gegeven zijn in den naam van Jezus Christus. Hij zegt: „Luister naar de stem van Jezus Christus, den grooten Ik Ben, wiens arm der genade voor uw zonden verzoend heeft." (Zie Leer en Verbonden, afd. 29, 38, 39 en anderen). Hij is de groote Ik Ben, waarvan in de Hebreeuwsche geschriften is gesproken.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

De oorsprong en bestemming van den mensch.

Door W. W.

Wanneer de oorsprong van 's menschen bestaan wordt beredeneert of overwogen, dan worden er zulke vage en onmogelijke beelden gegeven en zulke vreemde ideeën geopenbaart, dat om de onmogelijkheid dezer denkbeelden, die zonder logica zijn, men er geen waarde aan kan hechten en zij doen ons steeds weer zien, dat men daaromtrent in het duister tast. Geen grond voor deze voorstellingen vindend, is het ontplooiën daarvan uitgesloten en staren de ontwerpers zich blind in de onpeilbare diepten der wetenschap en staan in onvermogen voor de oplossing van dit groote probleem. De onbekendheid met het doel van het zelfstandig bestaan is oorzaak van de onbestaanbaarheid der verklaringen van hen, die zich hebben opgeworpen of hebben laten uitroepen als voorgangers of wetenschappelijke leiders en voorlichters, die voorgeven het volk uit de duisternis en de verdrukking tot het licht en de vrijheid te zullen leiden.

Dezen waren ook weer diegenen die anderen in het geloof aan een zelfstandig bestaan deden wankelen, waardoor de twijfel omtrent een voortduren van het leven na den dood ontstaan is. Men meent dat de dood het eindpunt van 's menschen loopbaan is, zoodat er dan geen toekomstig leven bestaat, geen nieuw leven, want men kan zich dit in het minst niet indenken. Wanneer dan over een voortduur van het leven wordt gesproken, beschouwt men het zoo dat het leven, geschoon aan een nieuw schepsel, dat uit het leven van het oude schepsel geboren is, de voortduur van dat oude leven is, zoodat er dan een voortduur van het leven in 't algemeen zou zijn, doch niet van een zelfstandig leven in eeuwigheid.

Deze conclusiën worden gevormd in eigenwijsheid of zoogenaamde geleerdheid; hoewel die geleerdheid van enkelen dezer niet in twijfel getrokken kan worden, zijn zij toch gedaan zonder overweging van het geopenbaarde woord en van geloof in de bestaanbaarheid der verkondigde zaken, die door de dienstknechten van God gepredikt zijn geworden. Ze hebben hunne ideeën maar voor waar verkondigd, terwijl er ruimschoots stof te vinden is om aan de gedachten een andere richting te geven.

Allereerst moeten we zeggen, dat deze stellingen worden gevormd door ongelooft in het bestaan van eene intellectueel scheppende macht, die met vooropgesteld doel werkt tot een zekere vervulling van hare oogmerken, en die dan ook absoluut bereikt.

Dan wordt gezegd, dat de zon de scheppende macht is. O, jammer, dat in dezen verlichten tijd men zich nog moet verbergen achter die volken, die in hun onbeschaafden staat, voor honderden jaren geleden de zon eveneens beschouwden als de hoogste macht, die aanbidding en vereering

ontving, terwijl men toch alle rede heeft ontvangen om te kunnen zien, dat de zon slechts een meewerkend voorwerp is, een deel van het geheel van onderscheidende saamgestelde lichamen, tot bereiking van een zeker doel. Dan wordt weer door anderen beweert en daaraan wordt nog het meest vastgehouden, dat al deze samenwerkende lichamen, krachten en invloeden tezamen de natuur zijn, die de scheppende macht van al het leven is.

Maar ook wat ongegronde gegevens, want al deze samenstellingen zijn er niet altijd geweest, en als al deze samenstellingen de natuur vormen, dan is er vóór deze samenstelling geen natuur geweest.

Ik wil er niet in het breede over uitweiden uit vrees u te vervelen en het zou ook te lang duren om tot ons eigen punt te komen; hetgeen ons het Evangelie leert.

Om bij het zien van de orde en regelmaat in de planetaire stelsels nog vol te houden, dat er geen hoogere macht werkende is, dan de zon of de natuur is, heel eenvoudig uitgedrukt, de grootste dwaasheid die bestaan kan; eigenwaan, zichzelf in iets te doen gelooven wat onredelijk is; het is verspilde moeite en achteruitbrenging van de gezonde denkwijze van den hoogstaande mensch, die langzamerhand begint te gevoelen, dat stof lager is dan intellect en dat het lagere zich steeds naar het hoogere voegt en schikt en daaraan onderworpen is; zooals de aarde onderworpen is aan den invloed der zon, zoo onderwerpt zich het lagere steeds aan het hoogere, bewust en onbewust.

De samenstelling van al de onbewuste elementen die er bestaan is niet in staat iets anders te genereren dan wat zij zelf is, een onbewust iets; ten spijt van alle beweringen der ontwerpers van de zoogenaamde evolutieeler. Wat de een zegt bestaanbaar te zijn, wordt door den ander weder neergeveld en na verloop van jaren is dat dan weer gebleken onbetrouwbaar te zijn. Intelligentie is nooit anders geweest als intelligentie, zij is geen samenstelling van onbewuste krachten, doch zij is oorspronkelijk, want indien zij een samenstelling was van onbewuste krachten, zouden deze weer gescheiden kunnen worden en we zouden de afschuwelijkste wanorde en catastrophen zien en ondervinden.

Indien Adam of Henoch of Methusa'lem eens weer hier zouden komen en het firmament beschouwen, zouden wij van hen hooren, dat ze al deze schoonheid ook in hunne dagen hadden gezien, en het zou bevestigd worden dat er „niets nieuws is onder de zon“.

Het is dan ook al weer bevestigd, „de natuurlijke mensch weet niet de dingen die des Geestes Gods zijn“; en Paulus zegt verder: „Doch God heeft het ons geopenbaard door Zijnen Geest. Want de Geest Gods onderzoekt alle dingen, ook de diepten Gods. Want wie van de menschen weet hetgeen des menschen is, dan de geest des menschen, die in hem is? Alzoo weet ook niemand hetgeen Godes is, dan de Geest Gods“. Deze Geest kan de geestelijke dingen met geestelijke samenvoegen. (1 Cor. 2).

En bij de uitlegging dezer theoriën, bemerken we dan ook al heel spoedig, dat het menschelijke verstand faalt, dat iets wil uitleggen wat het zelf niet kan begrijpen, maar met brutale vasthouding voor waar gaat verkondigen. En in dit geval is het weer het „Woord“ dat ons

hen doet gevoelen als niet gezondenen. Want er staat „hoe zullen zij prediken als ze niet gezond zijn en hoe zullen ze verstaan als ze geen uitlegger hebben?”

Is er door alle eeuwen van het bestaan ooit iemand geweest, die, zonder van God speciale opdracht ontvangen te hebben, heeft kunnen zeggen: zoo waarachtig als de Heere leeft verkondig ik in waarheid deze dingen?

Of heeft zoo iemand ooit kunnen zeggen „alzo zegt de Heere, Heere?” Hebben we ooit kunnen bouwen op hen die iets nieuws verkondigen, zonder openbaring van God?

Het ongelooft in openbaringen, welke evengoed komen moeten, ja noodzakelijk zijn, in onzen tijd, is oorzaak van brutale antibewegingen en verklaringen van het bestaan, in strijd met het geopenbaarde woord, en dit voert tot meerder ongelooft en fabelachtiger voorstellingen.

Die intelligente macht, die alles beïnvloed, is niets anders als onze Vader in den hemel; maar het beeld, dat sommigen van Hem geven (zij die in Hem gelooven en Hem aan anderen willen verkondigen) is zoo onbegrijpelijk, dat ook daardoor velen tot ongelooft komen, want men kan slecht gelooven in iets wat men niet kan leeren begrijpen. Dit werd oorzaak mede, dat niet werd geloofd in Zijn werkelijk gezondenen en dat met wantrouwen de logische bewering van Zijn en het menscheijk bestaan en hun bestemming wordt aangehoord.

Gaarne zou ik het Godsbestaan nader willen aanduiden doch mijne bedoeling is de oorsprong van den mensch in het licht van het Evangelie, gestaafd door den Bijbel, duidelijk te maken en in verband hiermede zal er misschien iets naders omtrent God nog gezegd moeten worden.

God is, als het „Woord” ons verkondigd, de Vader van onze geesten, Even zal ik dit volgens logische overweging nader verklaren. Als reeds eerder is verklaard kan van de onbewuste elementen nooit bewust element gevormd worden, want alles genereert volgens wat het zelf is.

Waterstofgas plus zuurstofgas in samenvoeging, wordt het water wat wij dagelijks gebruiken en zien vloeien in stroom en zee, enz., evenwel ook onbewust element; bij samenvoeging van andere elementen krijgen we weer andere resultaten, doch het is voldoende bewezen, dat ze toch alleen onbewuste krachten vormen, die zonder bepaalde oogmerken werken en die beperkt en beïnvloed worden door intelligente kracht. De mensch bestaat uit lichaam, uit onbewuste elementen saamgesteld, en bewuste kracht, dat hem bewustzijn van zijn bestaan geeft. Dit bewuste, bewuste zelfstandigheid kan geen anderen oorsprong hebben dan dat zij uit bewuste zelfstandigheid is voortgebracht; niet als een deel ervan om er weer in opgelost te worden, want dan zou de oorspronkelijke zelfbewuste zelfstandigheid ophouden te bestaan, of in elk geval, minder worden. Zij is er uit geboren en is zelfstandigheid geworden. Onze bewuste kracht doet ons gevoelen, dat waar zij het lichaam beïnvloedt en onderwerpt, die oorspronkelijke zelfstandigheid ook alles moet beïnvloeden in het heelal. Die is dan onze Vader die ons gegenereerd heeft met een doel, niet per toeval of per ongeluk.

Bij den Vader bestaat geen toeval in Zijne werken; wat Hij ook doet of heeft gedaan, behoeft geene verbetering, want Hij doet niets ten halve, maar voltooid alles waaraan Hij begonnen is, en begint niet aan iets wat verkeerd kan zijn.

Wanneer wij nu spreken, dat Hij ons gegeneerd heeft, doet het ons terug denken aan Jezus, van welke ook is gezegd, dat Hij door den Vader gegeneerd is, en wij plaatsen ons op zekere gelijke lijn met Hem, wat ten minste de afstamming betreft. Laat ons zien of dat zoo kan zijn?

Jezus Christus wordt des Vaders Eerstgeborene genoemd, wat door niemand wordt bestreden. Wanneer Hij de Eerstgeborene genoemd wordt, geeft ons dit reden tot nadenken, want daarmede wordt te kennen gegeven, dat er meer dan één geboren zijn, wat bevestigd wordt door Hem Eeniggeborene te noemen, in zooverre Hij in het vleesch geboren is, dat ons weder leert, dat er buiten Hem niemand in het vleesch door God, gegeneerd is, maar wel worden wij door gehoorzaamheid en onderwerping aan Gods Zoon, onzen Heiland en Verlosser, kinderen ter aanneming.

Dat de geest des menschen als zelfstandigheid voortleeft, wordt door geen Christen betwijfelt, en dat hij steeds kan voortleven zonder belichaamd te zijn, wordt ons geleerd door het feit, dat de Satan en zijne engelen zullen worden verworpen in de buitenste duisternis, waar eeuwige weening en tandenknersing wezen zal, ja waar de worm der wroeging niet zal sterven.

Als de geest dus een zelfstandigheid is na den dood, is het dan niet aan te nemen, dat hij dit ook was, vóór den tijd van zijn belichaming? Laat ons eens zien of voor deze stelling ook grond gevonden kan worden.

In Openbaring 12 lezen we dat Michaël en zijne engelen krijg voerden tegen den draak en zijn engelen en de draak heeft zijn plaats in den hemel prijs moeten geven door zijn eigen ongerechtigheden en het rebelleeren tegen God. En zijn staart trok een derde deel der sterren des hemels op de aarde.

Wij allen weten, of gevoelen, dat hiermede niet bedoeld worden de sterren, die de planetaire stelsels in het firmament vormen, doch de engelen des lichts, de intelligente wezens, de kinderen Gods, want we vinden dat in het 38ste hoofdstuk van Job meer begrijpelijk gemaakt, als daar gezegd wordt, niet door een mensch, maar door God zelve: „Wie is hij die den raad verduistert met wonderen zonder wetenschap? Gordt nu als een man uwe lendenen, zoo zal Ik u vragen, en onderricht Mij. Waar waart gij toen Ik de aarde grondde? Geef het te kennen, indien gij kloek van verstand zijt. Wie heeft hare maten gezet, want gij weet het, of wie heeft over haar een richtsnoer getrokken? Waarop zijn hare grondvesten neder gezonken, of wie heeft haren hoeksteen gelegd? Toen de morgensterren tezamen vroolijk zongen, en alle de kinderen Gods juichten?”

Dat is het, toen de „Morgensterren” of de „kinderen Gods” tezamen vroolijk gestemd waren en in gejuich God loofden voor Zijne verhevene plannen tot verhooging van Zijne kinderen. Hier wordt het dus duidelijker,

dat de „Morgensterren” en de „sterren des hemels” de *intelligente wezens* waren.

Jesaja noemd in hoofdstuk 14 : 12, 13, de Satan „Morgenster, zoon des dageraads, die zich boven de sterren Gods wilde verhoogen,” zoodat we ook hier weder de sterren, ten duidelijkste als „de kinderen Gods” bedoeld vinden.

Verslag der Redevoeringen, gehouden in „Excelsior”, te Rotterdam op Zondag 18 Juli, door Apostel George A. Smith, zijn zoon George A. Smith Jr. en Ouderling Junius F. Wells.

(Vervolg en slot van blz. 236.)

Apostel George A. Smith doet ons gevoelen, dat er krachtigen invloed van hem uitgaat; van hem kan gezegd worden, als van de apostelen van ouds: hij leerde niet als schriftgeleerde, doch als machthebbende. Het apostelschap van Jezus Christus ontvangen hebbende, is hij een Zijner wettig erkende dienstknechten en wordt als zoodanig gevoeld en gerespecteerd, door ons, heiligen dezer dagen.

Het aantal der aanwezigen, en de heerschende geest, doet spreker denken aan de vergaderingen, welke hij altijd gewoon was in Zion bij te wonen.

Het is heerlijk bevredigend voor hem. Vraagt eer hij begint steun van ieder te ontvangen door geloof en aandacht te schenken aan het onderwerp, dat hij zal kiezen, tot bijvoeging van hetgeen reeds gesproken is geworden. Er is gezegd: „Zal Ik nog geloof vinden als Ik wederkeer?” Weinigen zouden geloof bezitten in dezen tijd, hoewel er millioenen menschen zijn op deze globe, die, zooals ons het Evangelie leert, allen Gods kinderen zijn. En hoeveel verwarring is er onder deze kinderen. De twistende sekten komen nimmer tot een vergelijk, wijl zij de noodzakelijkheden tot zaligheid vergeten. Zij weten niet waarheen zij zullen gaan als zij deze sfeer verlaten, ook de doop wordt bij hen niet begrepen, die er zeer zeker bij behoort. Het woord van Christus is duidelijk in uitdrukking over de noodzakelijkheid en de wijze van de voltrekking van den doop.

De onderdompeling, die ruim zeshonderd jaren geleden, de eenige manier van doopen was, is door de menschen veranderd geworden zonder machtiging van onzen Heiland daarvoor te hebben ontvangen. Nicodemus werd uitdrukkelijk gezegd wat en waarvoor de doop was, en hoe hij bediend moest worden. Jezus zelf, ons voorbeeld geweest zijnde, vraagt ons Hem daarin te volgen. En welk een verschil van meening is er thans over de autoriteit tot de bediening der onderscheidene ordiantien. De Joden dachten in hunne dagen dat zij de macht alleen hadden en meenden daardoor het wel zonder Christus te kunnen doen, waarom Hij door hen dan ook werd verworpen, evenals de profeten vóór zijn tijd. De Heere werd door hen bespot, gehoond en aan het kruis gehangen, zonder iets gedaan te hebben wat ook maar in het minst verkeerd genoemd kon worden, doch alleen omdat zij Satan hadden.

toegestaan hun gebieders te worden, waardoor deze hen aanspoorde en hen middelen in zijne handen maakte tot het volbrengen van zijn verlangen, om God's werk met alle kracht tegen te gaan of zoo mogelijk te vernietigen. Toen het volk Christus wilde steenigen, vroeg de Meester hen: „voor welke van deze goede werken die Ik onder ulieden gedaan heb, steenigt gij Mij?“ Het antwoord daarop was, dat het niet voor eenig goed werk was; want dat klaagde hen aan, wijl deze een bewijs waren, dat Hij edel en goed bij uitnemendheid was; toch niettegenstaande dit bewijs, gingen zij voort Hem te steenigen. Christus wist en Hij verkondigde het, waartoe zij onder de macht van het kwade in staat zouden zijn, en zoo erg zou het worden, dat onderwijl ze het volk God's vervolgen en in gevangenissen zouden werpen, ze meenden Gode behagelijk te zijn. Dit is ook zoo geworden; zelfs de hervormers, die da moed hadden hunne geloofsovertuiging te openbaren, werden wreede smaadheden aangedaan, en dat wel door leiders der zich noemende Kerk van Christus.

De Geest God's beïnvloed evenwel alleen voor het goede, en vergevensgezindheid. De geest van Satan werkt integendeel tot de vernietiging van het geluk van elkander, brandt steeds weer het Kaïn's merkteeken, deze is de ontwerper en aanvuurder van oorlog, dood en verwoesting.

Wanneer wij God dienen, dienen wij ons zelve en ontvangen bovendien nog zegeningen, die de booze ons tracht te ontrukken, alsmede de hoop tot de hereeniging met den Vader. Wij moeten trachten, door volharding en gebed, de verzoeking te weerstaan en een verlangen koesteren om te worden als de Vader, n.l. volmaakt. Wij kunnen zonder onderhouding der geboden onmogelijk met Hem leven. Het gewicht dezer zaken is ons getoond door het zenden der Profeten, en hunne vermaningen en prediking zijn door Hem geboden; wij moeten dat overwegen. De mensch eene vrijen wil bezittende, is daardoor ook vrij zijne keuze te bepalen en of het goede of het kwade aan te nemen. De goede en rechte weg leidt tot het leven, terwijl in het tegenovergesteld geval wij zulk een zegen moeten ontberen.

Twee invloeden worden in ons leven gevoeld. Door den goeden invloed beziel, was Jezus in staat het kwade te weerstaan en bracht door deze capaciteit Satan onder Zijn voet, waardoor Hij de opstanding en het leven heeft teweeggebracht, alsmede de terugkeer tot den Vader. Hij onderging en doorstond alle wreedheden om onzentwil en het graf was niet bij machte Hem te houden; en zoo zullen allen, door in Hem te gelooven en Zijn Woord te onderhouden, ook over het graf zegevieren. God erkent Zijne profeten in al hunne daden, en zij die naar hen luisterden zijn altijd behouden geworden, terwijl anders het tegendeel ondervonden werd en zij verloren uitkwamen. Ziet hoe Elia alleen stond tegenover die menigte Baälpriesters op wier hand het volk was. Toen evenwel God Zijne macht door Elia openbaarde, kon het volk zijn dwaasheid zien, om in die valscht verleidende priesters te gelooven.

In dezen tijd waarin de oordeelen en verwoesting over de aarde zouden komen, heeft God weder Zijne openbaringen en waarschuwingen gegeven, opdat het volk zich zoude bekeeren van ongerechtigheden, waar-

door het aan deze rampen zou kunnen ontkomen. De vraag kan aan de heele wereld gesteld worden: dient de mensch den Heere, dient hij God? en elk mensch die niet van verstand ontbloot is, zal kunnen zeggen, dat we zoo niet voortgaan kunnen in de toestanden die nu bestaan. De vraag dient ook ieder persoonlijk gesteld: zijt gij bereid, of is eenig volk bereid, om den Heere te ontvangen als Hij komt? Ieder zal moeten erkennen, dat er veel moet veranderen voor dat zal gebeuren. Er is nog evenveel kwaad in de wereld als vroeger, Satan gaat steeds voort zijn prooi te zoeken.

Dronkenschap, roof, moord en andere gruwelijkheden worden nog steeds gevonden, niettegenstaande de vermanende woorden, die tot het volk gepredikt worden. De gedaante van Gods zaligheid, welke de valsche kerken omgaven, volgens Gods eigen woorden aan Joseph Smith, in zijnen tijd, is nog steeds dezelfde, nog steeds naderen zij God met de lippen, maar hunne harten zijn verre van Hem. Ze leeren geboden van menschen. Hoewel Joseph Smith 14 jaren was, was hij tegen de geleerden opgewassen door de vaste wetenschap van het Godsbestaan. Door gehoorzaamheid en godsvrucht ontving hij opdracht tot de herstelling en organisatie Zijner kerk. Deze organisatie is de volmaakste. Deze Kerk is de meest voorspoedige, volgens de Amerikaansche statistieken, niet om de populariteit doch door het getuigenis welke het volk ervan bezit. Hoewel bestreden, hebben we geen kwade gevoelens jegens andere kerken, alle menschen zijn kinderen van eenzelfden Vader, die, o zoo graag heeft, dat allen tot Hem terugkeeren. Alle Ouderlingen gaan uit om deze boodschap te verkondigen en doen daardoor een liefdewerk. Wij vragen niemand, van eenige goede zaak of ding afstand te doen, want al het goede komt van God. Wij zeggen tot u, komt tot Jezus Christus, en ontvangt Zijne zegeningen. In hoofdzaak wordt in het Rotsgebergte de Kerk gevonden en als wij spreken van resultaten en vruchten van het Evangelie, wordt het oog daarheen gericht. De officieele statistieken, hebben in Amerika bewezen, dat het geboortecijfer in Utah veel hooger staat dan in eenig land van Europa, zelfs van Nederland en het sterfecijfer is het laagste van allen. Er is in Utah niet de minste behoefte aan krankzinnigeninrichtingen, evenmin aan gevangnissen; dit zijn onbetwistbare gevolgen van Christelijk Evangelische vruchtdragende beginselen. De Kerk groeit meer dan eenige andere kerk in de wereld, en wanneer ge moeite ondervindt, zijt niet ontmoedigd, want de Heere heeft u lief om uw geloof en heeft u niet verlaten. Hoewel de oorlog enkele van de dienstknechten bij u heeft weggeroepen, is toch de heilige priesterlijke macht bij u gebleven; God heeft haar bij u gelaten, en erkent haar. Zoo toont u er dankbaar voor, door uwe medewerking te verleenen, door uw leven naar „het woord“ te regelen. Nergens wordt vrede gevonden, de twijfel is haast algemeen, de Satan weet dat Zijn tijd kort is, en wendt alle kracht aan tot omverwerping van Gods plan, wat hem nooit zal gelukken.

Er worden altijd nog goede menschen gevonden, waarvoor wij ons licht moeter laten schijnen, opdat ook zij den waarachtigen God mogen leeren kennen, ja, dat het geheele Hollandsche volk zich tot God moge

bekeeren en dit een gelukkig oord moge worden. Spreker heeft met Hollanders gewerkt en omgang gehad, en heeft hen goede menschen bevonden. ja zij waren van het beste gehalte en gevoelden zeker van hunne goede plaats. Doet allen uwe dagelijksche plichten en vergeet nimmer uwe gebeden, dan zullen uwe zegeningen zeker zijn en zult gij die niet derven. Dat God u daartoe Zijne kracht moge verleenen om Jezus Christus wille, Amen.

Apostel George A. Smith, in gezelschap van zijn zoon George A. Smith Jr. en ouderling Junius F. Wells, bezocht vervolgens Groningen, Utrecht, Amsterdam en Luik, waar ook vergaderingen werden gehouden, waar zij door Zendings-President John A. Butterworth vertolkt werden.

Verplaatsing en Benoeming.

Met ingang van den 19en Juli werd Ouderling Ate Westra aangewezen om over de Groningsche conferentie te presideeren.

Ouderling Jan J. Roothoff van de Groningsche Conferentie werd met ingang van 1 Juli aangewezen Ouderling Willem Woltjer als president der Arnheemsche conferentie op te volgen. Op denzelfden datum werd laatstgenoemde de Rotterdamsche Conferentie toegewezen.

Op 26 Juni l.l. is Ouderling Oswald Brainich aangesteld geworden als President van de Amsterdamsche Conferentie en sedert dien als zoodanig werkzaam.

Aangekomen.

Met het s.s. „Rotterdam” arriveerden Zaterdag 31 Juli onze nieuwe Zendings-President John P. Lillywhite met zijne echtgenooten en twee kinderen, alsmede Ouderling Abraham Da'ebout.

Ontslagen.

Aan Zusters Hilligje van Langeveld en Hilleke Treure van Rotterdam en Zuster Martina van Dijk van Utrecht werd eervol ontslag verleend van hare werkzaamheden als zendelingen.

Conferentie-Aankondiging.

De conferentie te Luik wordt gehouden op 5 September in het gebouw no. 61 Quai d'Amercoeur.

INHOUD.

De Bergrede	Blz. 241	van Apostel George A. Smith, zijn zoon en Ouderling Junius F. Wells .	Blz. 253
Alles moet gedaan worden met gebruik van den naam Jezus Christus	„ 247	Verplaatsing en benoeming	„ 256
De oorsprong en bestemming van den mensch	„ 249	Aangekomen	„ 256
Verslag der redevoeringen		Ontslagen	„ 256
		Conferentie-Aankondiging .	„ 256